

[Christmas Møller.]

med, fordi vi er af den Opfattelse, at paa et saadant Omraade gælder det om, saa vidt gørligt, at have Enighed mellem Partierne. Men i det Øjeblik, man saa vil rokke ved denne Ordning og tage Led ud deraf, saa maa man ogsaa være klar over, at dette ikke lader sig gøre. Man kan ikke opretholde en Del af en Ordning og tage en anden ud.

Nu rejses Spørgsmaalet igen — vi hørte det i Dag — om Kronens virkelige Værdi. Jeg har sagt ved Valutalovens Behandling, at dette Spørgsmaal, navnlig rejst af det sterlinghjemførende Landbrug, naturligvis maa undersøges i den Tid, der er levnet os. Der maa gives en saa sagkyndig Redegørelse af Spørgsmaalet som muligt. Men naar man taler om Kronens virkelige Værdi, skabes en Forventning om, at Kronen i Dag ved Noteringen paa Børsen — hvad enten det er 18,16 eller 18,20 — gives en forkert Værdi, eller Sterlingen gives en mindre Værdi, end Mønten i Virkeligheden har.

Jeg spørger saa: Vil man da under disse Omstændigheder tilraade frie Forhold paa hele Omraadet? Er Kronens Værdi ikke en anden, naar Diskontoen er høj, end naar den er lav, naar Kreditydelserne er knappe, end naar man lemper meget stærkt paa dem? Er Kronens Værdi ikke forskellig, om man, som efter Venstres Forslag, afskaffer alle Toldforanstaltninger, eller mange af dem, eller efter vort Forslag begrænser Importen ved omfattende Toldforanstaltninger? Bliver Kronens Stilling, naar den ikke er bundet til Guldet, men er en Papirvaluta, ikke forskellig, efter som hele den økonomiske Politik er i Landet?

Jeg har stillet det Spørgsmaal tidligere. Jeg har set, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har indtegnet sig som Taler; det ærede Medlem er jo en fremtrædende Nationaløkonom. Derfor synes jeg, at det maa være berettiget just at spørge det ærede Medlem om dette, fordi vi bevæger os paa et Omraade, som er saa farligt og saa indviklet og for saa mange Medlemmer og for mange af Befolkningen utvivlsomt er saa svært at forstaa. Jeg spørger det ærede Medlem, om jeg ikke har Ret i, at Kronens virkelige Værdi, naar vi har en Papirvaluta og Kronen ikke er bundet til Guldet, er forskellig, alt efter den økonomiske Politik, der føres i Landet.

Jeg siger om dette Spørgsmaal, at det er klart, at det sterlinghjemførende Erhverv har et naturligt og rimeligt Krav

paa at faa klar Besked om dette Spørgsmaal. Men jeg tilføjer ogsaa, at det, der har været Maalet for dette Lands Valutapolitik, har været saa nogenlunde at følges med Sterlingen — ikke slavisk at følge den, det ønsker jeg heller ikke —, det har været at undgaa de meget stærke Udsving til den ene eller den anden Side, som kunde gøre et sundt Erhvervsliv stor Skade. Er man nu ved at skifte Maal?

Og logisk set maa naturligvis en Papirvaluta, hvis man sætter ind med voldsomme Kreditindskrænkninger, voldsom Diskontoforhøjelse, voldsom Importbegrænsning, Valutaattester — som er Vareimportsattester, aldeles ikke Valutaattester, som disse Attesters Navn er —, hvis man gør dette, vil logisk set naturligvis Kronen snarere kunne stige i Forhold til anden Papirvaluta end falde.

Jeg rejser ogsaa det Spørgsmaal overfor Regeringen, et Spørgsmaal, som der maa tages Stilling til i Løbet af kort Tid: Hvilken Indflydelse vilde det have, om den danske Krone laa betydeligt under Sterlingpariteten? Der blev af en æret foregaaende Taler sagt, at i en Række andre Lande gør Valutaen det. Jeg spørger: Er det Maalet, at vi skal gøre det? Lad os faa Klarhed. Vi ved, hvad det ærede Medlem Hr. Duborgs Maal er, eller var i hvert Fald: det var en Shillingkrone, det var et Pund Sterling lig 20 Kr.; om det er det endnu, eller det ærede Medlem er marcheret længere ud ad Vejen, ved jeg ikke, men jeg kunde godt tænke mig det om det ærede Medlem.

Men hvad er Maalet? thi indtil Dato har det været et andet, og hvilke Følger vil det paa en Række Omraader kunne have? Derom kan der efter min Opfattelse ikke være Tvivl, at saa vidt gørligt maa Klarhed paa disse vigtige Omraader skabes i Løbet af meget kort Tid. Til dette Maal fik vi Valutaloven forlænget i Enighed for et Par Maaneder.

Jeg ønsker, at dette Arbejde gøres hurtigst muligt, fordi jeg mener, vi staar overfor afgørende Beslutninger paa hele dette Omraade. Det er et Arbejde, Regering og Rigsdag i den Forstand gennem sit Udvalg her gør i Fællesskab, og det havde da efter min Opfattelse været naturligere og rimeligere, om Regeringen havde benyttet Tiden til, medens dette Arbejde stod paa, at gøre nødvendigt Arbejde i Rigsdagen færdigt, for ogsaa at tage i Betragtning den Ejendomsskattelettelse af varig Karakter, som jeg har peget paa, den Krisehjælpsforlængelse for Landbruget, som vi ogsaa har stillet Forslag om, en virkelig Ordning af en